

[Pürschel.]

deres Folk og gavne Freden; men jeg tror lige saa sikkert, at er der noget, der er egnet til at skabe Usikkerhed i Europa, saa er det dette, at et Land lader sit strategisk vigtige Territorium ligge hen til fri Bemægtigelse for den første den bedste interesserede.

Niels Petersen: Jeg følte mig overrasket over, at de Konservatives ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Parkov, i Gaar udtalte, at Belgien i 1914 gjorde sig Flid for at værges sin garanterede Neutralitet. Det er jo sandt nok, at Belgien havde truffet meget omfattende militære Foranstaltninger for at præstere det, man har vænnet sig til at kalde et effektivt Forsvar for Neutraliteten. Men var der, da vi den 5. August 1914 fik Efterretning om de tyske Hæres Indbrud i Belgien, var der saa et eneste Menneske her eller omkring i den øvrige Verden, der et Øjeblik tænkte, at nu forsvarede Belgien sin Neutralitet? Nej, alle Mennesker var paa det rene med, at nu var Belgien ude i Krig, nu var det Englands og Frankrigs Forbundsfaelle, og nu var Spørgsmaalet, hvor hurtigt Franskmand og Englændere kunde komme Belgien til Hjælp. Saaledes var Forholdet den Gang. Der var, det er jeg vis paa, ikke et eneste Menneske, der talte om, at nu forsvarede Belgien sin Neutralitet. Nej, Belgien var blevet krigsførende Magt.

Belgien i 1914 er et af de mest iøjnefaldende og uimodsigelige Vidnesbyrd om, at det, man kalder effektivt Forsvar af Neutraliteten, er *Opgivelse* af Neutraliteten. Det er det samme som at optræde som krigsførende Magt. Og det er en Ting til: det er Alliancepolitik. Men Alliancepolitik paa den Maade, at man ikke i Forvejen overvejer, hvem man helst vil være allieret med, men den, der kommer først og angriber, det er Fjenden, og den, man saa haaber der skal komme til Hjælp, det er den allierede.

Maaske vil man sige, at Belgien i 1914 fik de allierede, som det ønskede, hvis det skulde med i Krigen, men vi har herhjemme i Danmark et Eksempel paa, at der er blevet drevet Neutralitetspolitik ud fra det Synspunkt, at kunde vi ikke opretholde Neutraliteten længer, saa skulde England være Forbundsfaellen og Frankrig da blive Fjenden. Det var i 1807. Der har tidligere under denne Forhandling været Tale om, hvordan vi optraadte, det skal jeg ikke komme ind paa, men en Ting er givet, og det er, at det, som førte os bort fra Neutraliteten

og ud i Krigen, var alene Eksistensen af det Materiale til Forsvar af Neutraliteten, vi havde anskaffet os. Vi havde anskaffet os en Flaade, der var saa stor, at vi ikke en Gang formaadede at bemane og udruste den, og enhver ved jo, at hvis vi ikke havde haft denne Flaade, havde der ikke været noget at hente, hverken for Napoleon eller for England. Alene Eksistensen af denne Flaade var altsaa det, der førte os bort fra Neutraliteten og ud i Krigen.

Der var en Udtalelse af den højtærede Forsvarsminister, som overraskede mig i høj Grad. Han citerede Hr. J. C. Christensens bekendte Udtalelse om, at vi maa gøre os klart, at vi ikke kan forsvare Neutraliteten, vi maa indskrænke os til at konstatere den. Hr. J. C. Christensen stillede altsaa Forsvar af Neutraliteten og Konstatering af Neutraliteten i saa skarp Modsetning til hinanden, som det overhovedet er muligt, men nu kommer den højtærede Forsvarsminister og siger: det er et og det samme. Jeg maa sige, at naar en Mand som J. C. Christensen stiller to Ting i absolut Modsetning til hinanden, og den højtærede Minister saa erklærer, at det betyder akkurat det samme, saa er det en haard Omtale af en fremragende Partifaelle.

Derimod var der en Udtalelse af den højtærede Minister, som tiltalte mig i høj Grad, og det var hans Udtalelse om, hvad Folkeforbundet havde udrettet til Fredens Bevarelse i den forholdsvis korte Tid, det har eksisteret. Den højtærede Minister nævnte bl. a. Korfu-Affæren, Konflikten mellem Italien og Grækenland, men han glemte at tilføje, at her var jo netop Forholdet lige det modsatte af det, han ellers fremhævede i sin Tale, at Folkeforbundet er saadan en Slags Hjælp til Selvhjælp, at man skal først selv tage Affære, og naar man har gjort det, kommer Folkeforbundet, ellers kommer det ikke.

Under Konflikten mellem Grækenland og Italien var Forholdet jo det, at Italien havde foretaget militære Foranstaltninger, meget kraftige militære Foranstaltninger, kan man vel nok sige, overfor Korfu. Hvad gjorde saa Grækenland? Greb Grækenland til Vaaben og søgte at kaste Italienerne tilbage og sagde: Nu har vi gjort, hvad vi evnede militært, nu maa Folkeforbundet hjælpe os? Nej, Grækenland foretog ikke det allerfjerneste militært, men det henvendte sig til Folkeforbundet og sagde: saaledes har Italien optraadt overfor os, nu maa I yde os Bistand.

Og der var sikkert ingen indenfor Folke-